

[Socialministeren.]

punkt. Det har vi været meget inde på i socialudvalget, men hverken jeg eller regeringen vil afvise, at problemerne i forbindelse med denne sag er alvorlige, og vi vil heller ikke afvise at se nøjere på disse problemer.

Jeg vil også gerne nævne, at socialrådgiverforeningen i en henvendelse til socialudvalget har foreslået, at pensionisterne skal kunne bevare et beløb af pensionen til dækning af boligudgifterne i indtil 3 måneder efter optagelse på plejehjem.

Jeg mener, at vi i socialudvalget nærmere bør overveje tanker i denne retning i sammenhæng med behandlingen af dette forslag.

Jeg vil gentage, at vi er bundet af septemberforliget, men på den anden side tror jeg, at også de partier, der deltog i septemberforliget, ønsker at rette ind på en lovgivning, hvis dette skulle vise sig at være nødvendigt.

Albertsen (S):

Interessen for de lovforslag, som er fremkommet fra de tre partier, har på forhånd været stor, og pressen har i lang tid interesseret sig særlig for disse problemer, hvilket i og for sig må glæde alle, der ønsker befolkningens engagement i sociale problemer så stærkt som overhovedet muligt, altså i dette konkrete tilfælde pensionisternes vanskeligheder i forbindelse med deres ændrede status under ophold på hospitaler.

Enhver, der hindrer denne interesse, har efter min vurdering misforstået demokratiets spilleregler og dermed også grundlovens garantier om tale- og ytringsfrihed. Dette gælder også dem, der hindrer borgeres muligheder for at udtale sig herom.

Debatten i dag i dette høje ting er imidlertid fri og åben om dette ømtålelige problem, at folkepensionister, der er indlagt på hospital efter at være visiteret til et plejehjemsophold, skal have plejehjemsstatus, dvs. at folkepensionen ophører, at lejligheden opsiges og kun lommepengebeløbet udbetales.

Da vi for knap et år siden – nøjagtig den 30. marts 1976 – drøftede denne ømtålelige sag, gav jeg på socialdemokratiets vegne udtryk for kølighed over for forslaget som sådant. Jeg var i tvivl om, hvorvidt det måtte betragtes som et vildskud; det var med i septemberforligets buket, men det var sandelig en rose alene med

torne og ikke med blomster. Min opfordring til socialministeren om at følge denne sag nøje i dens administration og dens virkninger var for mig en dybt alvorlig appel.

Nu har tre partiers ordførere fundet sammen om allerede nu at ændre denne sparelov, idet erfaringen efter deres opfattelse allerede er, at loven er urimelig og har skæve og utilsigtede virkninger.

Jeg skal ikke med ét ord kritisere forslagsstillerne for deres initiativ – jeg kunne måske næsten snarere komplimentere dem for deres evne til at skabe presseomtale af forslaget; det er imidlertid underordnet i denne sag. Det væsentlige er: har vi som følge af sparehætz og sparekrav gennemført en lovgivning, som er forkert, må den rettes, ikke mindst når det drejer sig om den svageste befolkningsgruppe, de svage, syge ældre. Vi må erkende, at det materiale, vi indtil nu har modtaget herom i folketingets socialudvalg, må give anledning til overvejelse om en snarlig revision af disse bestemmelser, en holdning, som jeg forstod også socialministeren gav udtryk for her i dag. Vi må også medtage, at vore boligproblemer, ikke mindst i storbyerne, er af en sådan karakter, at vi ikke i ubegrænset tid kan have lejligheder stående ubeboede eller alene beboede af fremlejere, samtidig med at man har disponeret over attraktive plejehjemspladser.

Socialdemokratiet vil gå til udvalgsarbejdet om denne sag fordomsfrit, men ansvarsbevidst. Er der begået fejl, skal disse rettes, og vi vil bidrage dertil omgående. Vi ønsker en lovgivning for de ældre, som skaber tryk og rimelighed. Ingen ældre må føle sig sat uden for samfundet og henvist til tvang og undertrykkelse. I så fald ville vi svigte de mennesker, som samfundet skylder så meget.

Det er mit bestemte håb og min forventning, at vi med udgangspunkt i det foreliggende lovforslag og i samarbejde med socialministeren kan finde frem til en tilfredsstillende løsning, som kan administreres, og som er rimelig for alle parter. De tre forslagsstilleres foreløbige sammenhold om at fremsætte lovforslaget vil forhåbentlig også holde til på bredere basis at finde en langsigtet, holdbar løsning heraf, og jeg har da også den tro, at de partier, der i foråret sidste år stemte for dette lovforslag, vil være åbne på samme måde, som socialdemokratiet hermed har erklæret sin åbenhed.